

CECBI

10176

1903
1912

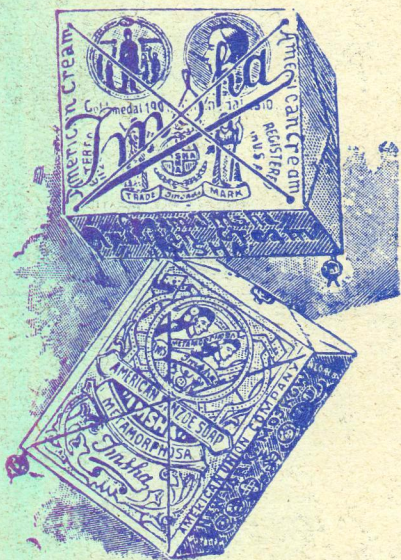
19307

1600

РЕКОМЕНДУЕТСЯ ВСЕМ

ВСЕМИРНО-ИЗВЕСТНАЯ
АМЕРИКАНСКАЯ КОСМЕТИКА

ИМША

Метаморфоза

КРЕМ-МЫЛО-ПУДРА

Против веснушек и для белизны и
: : : : : нежности кожи : : : : :

ОДИН ИЗ МНОГОЧИСЛЕННЫХ ОТЗЫВОВ

Отзыв всемирно-известной американской артистки КЛАРЫ ЮНГ (перевод с английского)

М. Г. Я употребляла мыло и крем „ИМША“ и нахожу их наилучшими туалетными средствами. Эти препараты придают лицу свежий и юный вид.

11—ХП—25 г. КЛАРА ЮНГ.

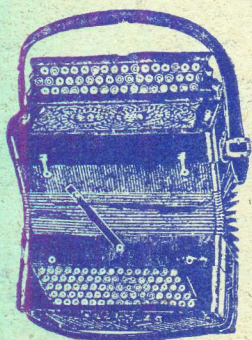
Требуйте везде только с подписью

Imsha

ЕДИНСТВЕННОЕ В С. С. С. Р. ПРОИЗВОДСТВО

НАРОДНЫХ МУЗЫКАЛЬНЫХ ИНСТРУМЕНТОВ

ВИНОГРАДОВА И. Д. в Москве

Полный преys-курaнт
высылается за две
: : 8-ми коп. марки : :

как-то: БЯЛАЛЯЕК, ГИТАР, МАНДОЛИН и других струнных инструментов, ВЕНСКИХ 2-х и 3-х рядных ГАРМОНИЙ 4, 6 и 8 планочн. с зелеными басами, БЛЯНЫ в 90 и 100 басов, ПОЛУБЯНЫ в 56—72 баса, а также материалы для всех музыкальных

— — — — — инструментов — — — — —
Работа производится исключительно высококвалифицированными мастерами

Заказы выполняются с полной гарантией как за прочность, так и за изящество, так как изготовляются из наивысших сортов материала и продаются по весьма умеренным ценам, а потому не имеют конкуренции

Полный преys-курaнт
высылается за две
: : 8-ми коп. марки : :

Заказы и письма направлять по адресу:

МОСКВА-ЦЕНТР, БОЛЬШ. СУХАРЕВСКАЯ ПЛОЩ., д. 9/4 ВИНОГРАДОВУ

ІІІ ВИДАННЯ ІІІ.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

№ 22
29-го травня
1927 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

Між небом і землею. Склея, що звисав над проваллям у Каліфорнському Національному парку, з чудовим краввидом на гори

НАУКОВА

Перше засідання Реввійськради нового складу; головує тов. Ворошилов

Оповідання

ПРИГОДА НА ВОДІ

Гордія Коцюби

— А СКАЖИ-НО, товаришу Овrame, як у тебе нерви? Міцні, здоровенькі? — Так стрінув мене голова ревкому, товариш М., ледве я переступив поріг нелегальної штаб-квартири.

Це „привітання“, признаюсь, вразило мене не менше, ніж коли б я почув, що в Німеччині вже проголошено владу рад. „Як у тебе нерви?“ От так штука! Нерви? Хіба я, ми, всі наші товариші знали це слово? Хіба вживали його тоді, коли з добрим смаком уминали гливкий, з несіяного борошна та з остяками хліб, коли спали коротким, тривожним сном, не витягаючи з кишені напеготовленого револьвера, коли не знати було, чи лишимось увечері там, де застав ранок, чи може рушимо вперед, назад, на південь, на північ, — хто знав куди?

— Нерви? Я політрук батальона ЧОН і організатор партизанською відділу! — відказав я стримано, з погордою.

Але мимохіть майнула непевність, чи не наробив була якихсь помилок, або вжив неприпустимих заходів.

Тов. М. підвів натомлені з синьою поволокою очі.

— У Зафронтбюро треба післати нашого уповноваженого, витриманого й надійного робітника, — розшифровував він своє привітання.

— Ти недавно висловлював побажання, як тепер?

Я зітхнув з полегкістю.

Правда. Хто ж не захоче перенестися на короткий час із конспіративного становища в інший світ, де не треба буде ховати свого прізвища, де не доведеться бути що хвилини на поготові — чи не стежить за тобою на вулиці шпиг, чи не хапає за плечі якийсь охоронник. Це ж цікаво, — подумав я, — хоч трохи дихну іншим повітрям, побачуся з друзями й товаришами.

— Згода! — проказав без будь-якого вагання.

— Завдання серйозне, — пильно поглянув на мене т. М., неначе випробовував мою витриманість. — Ти маєш передати план нашої роботи і привести відповідні директиви.

— Згода! — відказав я категорично і тим самим підкреслив, що добре уявляю серйозність уповноваження і складність обстановки.

— Гаразд! — відважив т. М. — передаючи мені іструкцію і заготовлений на полотні мандат. — Віхати — як найскоріше, — додав коротко, прощаючись зі мною.

За якусь годину-другу я мав у руках із відділу звязку потрібні документи і все інше, звязане з моєю подорожжю.

Лихалось іще одне: вибрати дорогу і місце переходу через фронт. На мов питання: „Як буде зручніше й безпечніше“ я одержав не зовсім виразну відповідь.

„Усі шляхи хороші“, мовляв. Залізницею? Перепуска треба мати. Це, правда, пусте, можна легко дістати, але ж як далі? Шляхом? Там вештаються бандити, чіпляються до кожного стороннього, а крім того у нас немає ще свого перепускного пункту, бо лінія фронту не стала, можна наскочити на ворога. Лишається ще одна путь — річкою. Вона мабуть найзручніша. Того ж вечора я побував на березі, щоб зорієнтуватися.

Мене післали до „дядька Панаса“. Після різних запитань, передмов і взаємних інформацій виявилась можливість переправи річкою.

Увечері я склався, зашив мандата в штани, переглянув документи, завчив на пам'ять різні дати, нарешті повторив кілька раз своє нове прізвище.

Все, здавалось, було передбачено.

Швидко промайнула ніч. І рано, вдосвіта, ледве тільки посіріло у вікнах кімнати, я поклав у валізку трохи білизни, кілька книжок і вийшов з хати.

— От і добре, — привітно зустрів мене на березі дядько Панас. — Зараз і поїдемо.

Чотирьохвесельний човен, довгастий, вузький, „Чайка“ — вирушив. Дядько Панас відв'язав мотузку і штовхнув його ногою з мілизни. Потім стрибнув у середину.

Маневруючи між цілою флотилією з дубків, човнів і барж, що нерухомо стояли біля берега, ми вибрались на простір.

Сіро-молочний серпанок, подув перших вересневих ночей стояв над річкою. Ближче перед нами блідо-прозорий, а далі каламутно-брудний.

Холодно-вохке повітря лоскотало лице і лізло, здавалось, у вуха, в рот, у ніс.

Та дядько Панас заспокоює.

— Туман. Це нічого. Хай буде поки що. Менше очей побачить, а там він розвіється.

Він легко веслує звиклими руками. Весла ритмічно вгрузають у воду виплискуючи чисто-визисаними лопатками.

Але човен ішов досить повільно. Ми пливли проти води. Згодом війнув легенький вітерець, закрутився в ранковій тумані. Подув зза спини. Кризь розірвану молочну-туманну завісу бризнуло сонцем.

Поклавши весла дядько Панас нап'яв вітрило.

— „Я так і думав, — каже він задоволено. — Сонце за стіну заходило, значить, сподівайся вітру. Так і вийшло. Тепер ми все одно, що в бога за пазухою.

Залопотіло полотнище. Неначе забився крильми спійманий птах. Човен заколивався.

— От так діло,—повторював дядько Панас, повертаючи веслом на фарватер.

Здоволений з доброї плавби він цмокає люльку і мугикає стиха під ніс. Як плеск води, тягнеться довго — без краю однотонна мелодія, колись наспівувана мабуть чумаками.

Я сиджу на перекинутій упоперек дощці, близько до корми, ногами вперся в дно човна. Раз-у-раз повертаю голову назад.

„Чи не видно кого в догін?“—ворушиться думка.

Хвилини біжать за хвилинами. Минають години. Давно залишилася позаду затока. Давно зникли слободські будівлі, що тяглися околицями берегами до міста.

Я змійка, вилискуючи спиною, під бризками соняшного проміння, звивається у зламаних берегах річка. Порожня й спокійна. Жодного руху. Тільки довга стрічка від нашого човна простяглася на воді. Я дивлюся тоді на легенькі річні хвилячки, що пливають з гори назустріч нам, на піщані острівці, де-не-де роскидані на мілкому. І схилившись на бік, хлопощу рукою в воді, беру її в жменю. Так приємно доскоке й пахне свіжа, ще трохи й тепла вода, манить до себе. Пірнути б хіба?

— Ніколи, тай холодно, застудитися можна,—заперече дядько Панас.

І я знов дивлюся на небесні простори, на прозоро-блакитні полотнища, що низько нависли над головою, на річну далечину, на мінливі образи побережних картин, що навівають якийсь дивний настрій, радість, чи то сум.

Навоколишні спокій і тиша передаються й мені. Я починаю наспівувати пісню. Пригадую одну по одній мелодії, стиха мугикаю. Але ось неначе струснувся беріг, щось упало й загуло, глухо й важко. „Десь обвал“—подумав, глянувши на крутий беріг з випнутими брилами.

Але за хвилину—знову. Я насторожив вухо. Одне по однім розітнулися вже більш виразно гупання далеких вибухів.

Чи не слід було заждати до вечора? А то ще потрапимо під кулі.

Дядько Панас підвів голову.

— Це в стороні, на Кантеміровці. Тижень уже чути отаке. Одні з цього боку, другі з того. І ні туди, ні сюди, топчуться на однім місці.

— Он як!—удав я навмисне здивування. — Хоч би скорше кінчалося, а то ніякі-сінького діла нема,—проказав я з прихованою думкою викликати його на одвертість.

Він трохи помовчав, якось косо позирнув на мене.

— Порядку нема... от що. Палять тобі з гармат, а де? По своїх, тут же. Воно конешно, народу того росплодилося, ніде й діватись, одне одному на шию сідає. Воювати треба, слова нет, так воюй там з бусурманом, з німцем або щом, а то завелися тобі унутрі.

СУД НАД ЗРАДНИКОМ ТИМОЩУКОМ

1-го лютого під час учбового польоту київських авіаторів, на аероплані „Ансальдо № 8074“ авіатор К. Клим та моторист Тимошук перелетіли до Польщі, де поширювали в газетах різні брехні проти СРСР. Нині моторист Тимошук повернувся назад і віддав себе до рук радянського суду. Його присуджено до позбавлення волі на 6 років

— А нам що? почав він далі, трохи помовчавши—нам треба порядку. От, в приміром у кого добро, собственними трудами нажите, ну й розпоряжайся ним, як знаєш, доглядай. Тоді буде толк, а коли і мов твоє і твоє мов, то звісно вийде один розор. Без хазяїна ніде нічого не робиться, я так думаю,—філософував дядько Панас.

Ну, видно, що це за ягода,—подумав я,—такого словом не пробереш.

Прудкий вітер подув з заходу, сипнув з півночі, налетів на вітрило і залопотів скажено, забиваючи човен у бік до берега.

Дядько Панас енергійно наполог на весла, напружуючи силу проти вітру.

— Дивно який розгулявся,—бубонить невдоволений.—Підожди но, ми тебе запряжемо!

А вибухи з кожним подувом західного вітру ставили чим раз ближче. То били гармати там, на правому березі.

Широкими очима я вдивлявся на беріг і напруженим слухом ловив згуки. Думки роєм кружляли в голові. Але на березі все було тихо й спокійно. Тільки пастух відкинувся на кручі і привітно замахав картузом, щось вигукуючи.

А човен їде далі. Ген-ген покрутилася в берегах річка, порожня й німа як і зранку та годину тому.

„Це приємно і разом з тим дивно. Чи не перегята була далі путь?“—зароджується думка. Тим часом стрілянина удушав. Як далекий гуркіт грому, долітає луна, віддаючись.

Надходить вечір.

Сонце ще раз ударило зза прибережного шпиля по низинах. Пробігло огнем конем по лісах і хутко зникло за узгір'ям.

Смеркова сутінь, похована вдень по побережних урвищах, тепер росплавалася в повітрі. Затягала береги, річку й простори.

Рідкі постріли, що ледве долітали до слуха, ушухли зовсім. Заступала тиша ранньої осінньої ночі. Тільки злегка під веслами хлопоталась вода та десь далеко гавкала собака.

Ритмічне коливання човна мене потроху заколисує. Утома, чуло, вступає в ноги, обіймає повільно тіло. Я борюся з нею, повторюю своє нове прізвисько, пригадую різні епізоди з останніх днів, боїв, очікувань і сподіванок. Але очі що далі злипаються, наче в'дливий дим заповнює їх.

Тоді я знову напружую волю і дивлюся в річку налечинь.

Блідний вогник мерехтить перед нами!

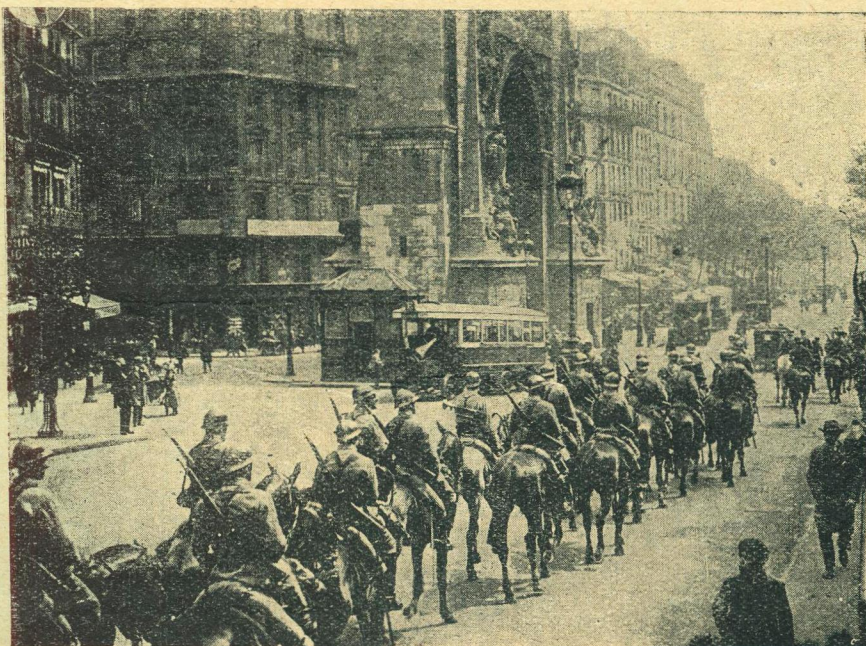
Я торкаю дядькову спину.

— Бачите?—питаю більше вражений з несподіванки, ніж стурбований нею.

— Мабуть хтось преться в Еньске—буде веселіше. Ось побачимо.

Огник тим часом стає ближче. І незабаром під ним зарисувалась чорна пляма.

ПЕРШЕ ТРАВНЯ ЗА КОРДОНОМ

Щоб запобігти робітничим демонстраціям у день 1-го травня на вулицях Парижу роз'їжджали військові патрулі

Швидко виросла в силует невеликого судна: баржа чи то катер. Раптом гострий голос:

— Який там чорт претясе? Не руш, стрілятиму!

Дядько Панас затримав весла.

Підійшов катер. На чардаку замигтіли тіні кількох постатей.

Охорона? тільки чия? Їхня, чи може вже наша?—пильно придивлявся я до постатей.

Почалося звичайне розпитування—куди, звідки та чого.

— Куди ж,—звісно додому,—відповідав дядько,—вертаю додому з міста, відвозив яблука, щоб де-що купити.

— Кругом бій, а він з яблуками,—огризався охоронник.

— Що ж поробиш, коли досиділися до того, що нічим голого тіла покрити, ті ж дохазяйнували,—відказав дядько спокійно, обмірковуючи очевидно наперед свою відповідь.

Охоронник постояв, процідив крізь зуби щось невиразне і вирішився на мене.

— А другий хто буде?

Я витяг з кишені документа.

— Лікар з Енського. Їздив у відпустку, тепер повертаюсь на службу.

Охоронник покрутив досвідку і вперся в паспорт. Потому хитрувало, з властивою очевидно всім шпикам підозрілістю перепитав прізвище, вулицю й № лікарні в Енському. Беручи документи, я мав добрі інструкції. Ви-

вчив їх до найменших дрібниць і тому спокійно задовольнив цікавість.

— Так,—протяг розчаровано.—Войтолович гажете? А ми десь ніби ж зустрічалися!

„Провал?“—майнула думка. „Хіба провал?“... Але вмент я опанував себе. „Може це звичайний прийом збити спантеліку, або випадкова схожість“.

— Може бути, десь у лікарні, на вулиці, чого ж дивного,—примружив я очі від світла ліхтаря.

Охоронник хитрувало всміхнувся.—В лікарні, тільки не в тій, що гадаєте.

Я звів погляд на нього і перед мене немов на екрані перебігли епізоди з недавніх подій.

... Останні дні боїв на річці Д. Тривожне становище на лінії фронту. Ворог знову насадає. Знову зробив прорив. Повстала загроза для міста. Треба зліквідувати прорив за всяку ціну. Останній надійний резерв, батальон особливого призначення, має наказ атакувати на зорі ворога з флангу. Треба намацати його сили, бо в день розвідка сповістила, що там сталося перегрупування. Прапорщик Макуха з двома червоноармійцями їде з вечора на розвідку. Минають хвилини напруженого чекання. Потім несподівано ворог почав атаку, попередивши нашу. Говорили про зраду.

— А-а-а!—вихопися в мене довгий звук, повний приризства й здивування.

— Так, так. Прапорщик Макуха, ви не помиляєтесь,—кинув він злорадно, розвіявши всі мої сумніви, що до його ролі. В ту ж хвилину перед моїми очима блиснула холодна сталь револьвера.

— Руки вгору, прошу перейти на катер,—приказав він суворо.

Я мимохіть підняв ногу, щоб перейти на катер. Але враз мої плечі подалися назад і нога, немов паралізована, опустилась на човен. Перед мене ясно повстала жорстока картина наслідків: глум і неприхована радість шпигів. Як же ж! Спійманий комісар! Допит і вишукування звязків, глуха камера, ніч повна самотності й тортур, а ще... І разом пригадую обов'язки, прощальну розмову, обіцянки й сподівання. „Ех ти зюзя“, засмоктало під серцем, „ускочив у сільце та й злякався. А ще комісар бойової частини!“

Суворий поклик охоронника перейти на катер нагадав мені становище. Я опанував себе і скоріше, ніж розігнувся постріл з револьвера, був уже під водою.

Холодна вода вдарила мені в лице, у вуха, в потилицю. Потім, проточившись крізь намоклу одягу, побігла за пазуху. Вона колола тисячами дрібних загострених колючок.

Я звивався під водою, прискорено мотав руками й ногами, щоб зорітись, та дарма. Я почував, як тіло мов слабо, як вода душила мене. Тоді випливав на поверхню. Висунувши голову, передихнув. З катера, що лишився позаду за кілька сажнів, мене помітили. Почалася густа стрілянина. Кулі роєм булькали з усіх боків біля мене. Я захопив повні груди повітря і знову пірнув.

„На той беріг“—майнула думка.

Пронизливо-холодна вода знову почала душити мене. Сціпивши зуби, я намагався зберегти рівновагу, але руки клякли з кожною хвилиною, ноги плутались. Набрякла одяга заважала рухатись. „Невже смерть?“—блискавкою прохопилося в свідомість. Я зібрав останні сили, і в цю ж хвилину почув щось тверде під ногами; ще хвилинка і голова над водою. Я на мілкому, а спереду невеличкий острівця.

Безсилий витягся на піску. Глибоко хапав повітря.

Тов. Розенгольд,
т. в. о. повірено-
го в справах ра-
дянського уряду
в Лондоні

Будинок у Лондоні на вулиці Мурбет 49, де містяться радянські торговельні організації. На другому поверсі—торгпредство СРСР, решта — „Аркосу“. Перетрушено було весь будинок

ДО НАПАДУ НА РАДЯНСЬКЕ ТОРГПРЕДСТВО В ЛОНДОНІ

Бігли хвилини, довгі як вічність і порожні як безодня. Річка, береги, острівці, шпики, стрілянина, — все здавалося поринуло в прірву, стало далеким і не цікавим. Я тільки часто дихав і байдужими очима дивився в темну сутінь ночі. Потім тіло заціпалося, холодний вітер морозом війнув у лице і побіг комашками по спині, ногах, руках і плечах. О, коли б скинути набряклі чоботи, що стопудовими гірками висять на ногах!..

Тим часом катер, гойдаючись у темряві, йшов уперед, просто на острівці. „Хай іде, мені що“, — туго міркував собі. Кулі бджолами полетіли над річкою, падаючи на пісок, у воду. Все ближче катер, видно людей, рушійці.

— От-от-от!..

Я вдивляюсь у далечинь, на чорні німі береги, на темну; воду; в очах темніє і все навкруги неначе плигає, крутиться, танцює.

— Хай іде, мені що.

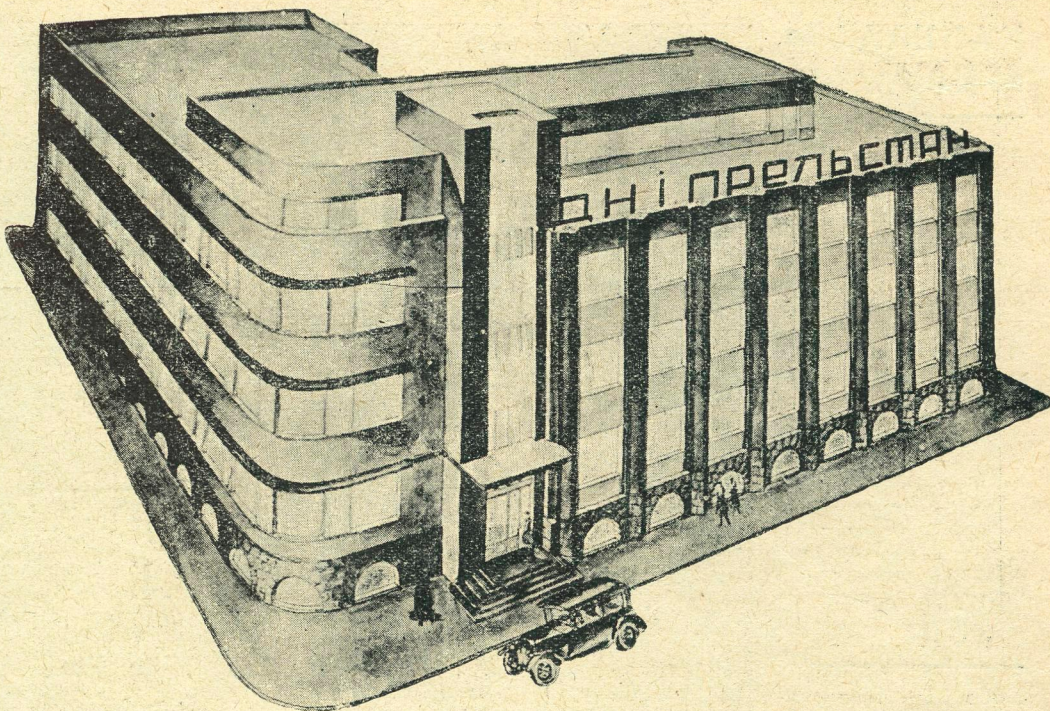
— От-от-от — наближались звуки з катера і враз куля дзизнула над вухом.

А на березі слабкий вогник! І що це? Постріл, спочатку один, потім густа стрілянина. З катера відповідають.

Надія ворухнулася у серці. Я підвівся й шубовхнув у воду. Та швидко руки заклали. Вода сперда груди. Голова обважніла, в ушах загудо. Річка загойдалась. Вода залила береги, простори, свідомість.

... Густа безпросвітна мла тоне поволі: блідий передранковий світ пробивається з гори. Зза випнутої коси випливає човен. Не човен, а просто довгаста квадратова коробка, збита з дощок, неначе труна. Легенкі хвилі хлопають об неї. Хвилинами спускається в воду, знову підноситься.

Я лежу горілиць на дні цієї коробки. Зібгані ноги нитуть в колінах, у литках, у ступнях, невпинно й нестерпуче. Мої

Будинок управління головного інженера Дніпрельстану, що будуватиметься в першу чергу в Кічкасі. До вересня гадають закінчити будівництва його. Після використання по призначенню в будинкові буде влаштовано мешкання для службовців майбутньої електростанції

руки неначе прив'язані тонкими жилами до плеч, занесені під голову. А з гори я вкритий якоюсь вагою, не можна повернутись.

Я пробую і випростовую ногу спід ваги, але міцна рука хапає мене за литку і втискує знову в коробку.

— Не пручайся, пане комісар, а то рибам на поживу підеш скоріше, ніж сподіваєшся, — бубнявить голос.

Вгиснувши ногу, людина сідає мені на коліна і простягає руку за пазуху, нишпорить по ший. — Ну, пане комісар, як ся маєте? Добре скупалися, — га?

Мороз біжить мені по спині. Геть з рукою, геть я не хочу, не хочу, — от-от закричу — і не можу неначе кістка застряла в горлі.

— А все таки молодчина парень — хвалю таких людей, — знову озивається людина, — хоч ти що, а люблю. — Я насторожую слух.

Страх і здивовання огортає мене.

— Шпик, шпик Макуха! — тиснуся я до дна човна.

Але знову чую той же голос, трохи докірливий:

— Базікай на свою голову, Шпик! Який там шпик? Подивись-но ближче. — Я Ганжій, хіба не пригадуєш?

Враз човен хитнувся і став непорушно. Я простяг руку.

— Очуняв, братухо, таки очуняв. А ми вже думали — дуба дав. А таки дав би, коли б наша розвідка не наспіла на стрілянину.

Я підвів голову і озирнувся. Піді мною на землі сіра шинеля, а близько горить багаття. Відділ червоноармійців росташувався навколо. Нахилившись, хтось вовтузився біля мене.

— Таки знайшли свого комісара, — привітно глазує товариш.

— Ганжій! — вигукнув нарешті я.

Це був червоноармієць із батальйону ЧОН. Я вже був по тім боці фронту.

Цими днями в Харкові відкрилася Всеукраїнська виставка Асоціації Художників Червоної України (АХЧУ). На нашій фотографії спеціальний павільйон у міському парку, збудований для виставки. Статтю про виставку буде дано в черговому номері нашого журналу

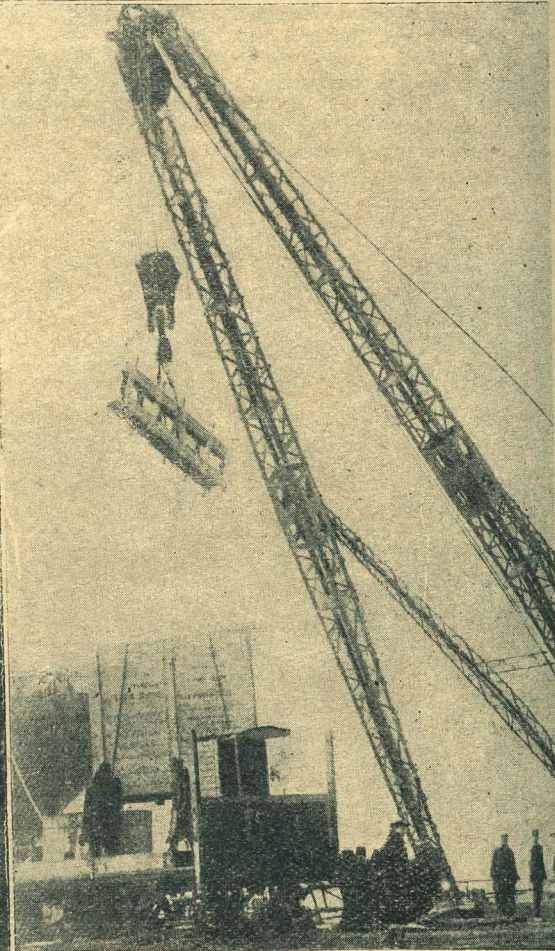
КАПЕЛЛА КОБЗАРІВ

Кобзарі—студенти
київського музичного
інституту

Ліворуч—гр. Васьков-
ський—сучасник Т.Г.Шев-
ченка, живе в Камінці,
добре пригадує поета.

В овалі, внизу—за-
кладка каменю для пер-
шої електростанції в Мелі-
тополі, в присутності
представників Окрвикон-
кому й Міськради.

Одеський порт. Механічне вантаження машин,
що прибули з-а кордону

УКРАЇНСЬКИЙ БІОХІМІЧНИЙ ІНСТИТУТ

Керівник Укр. Біохімічного Інституту
проф. А. В. Палладін

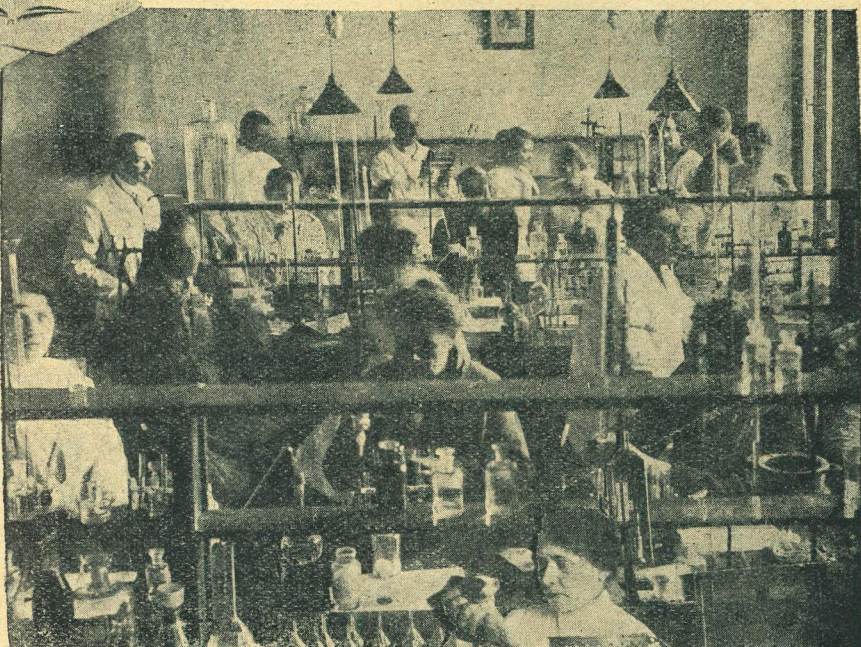
УКРАЇНСЬКИЙ Біохімічний Інститут в Харкові існує всього лише коло двох років, але за цей час він зміг розгорнути велику роботу й зайняти видне місце серед подібних установ нашого Союзу і став відомим за кордоном. В нашому союзі є лише два науково-дослідних Інституту: один у Москві, а другий український, у Харкові. Обидва вони засновані при Радянській Владі; До революції в нас таких установ не було.

Біохімія відіграє зараз надзвичайно важливу роль серед біологічних наук взагалі й медичних зокрема, і останні роки характеризуються міцним розцвітом цієї науки. Тому науково-дослідна робота в галузі біохімії має дуже велике значіння. Прогрес у низці галузей біохімії зараз є необхідна передумова для дальшого розвитку низки біологічних дисциплін. Біохімічний Інститут, на чолі з проф. А. В. Палладіним, провадить зараз науково-дослідчу роботу в двох головних напрямках: він працює, з одного боку, над вивченням ролі вітамінів (цих недавно відкритих важливих складних частин нашої їжі) в організмі

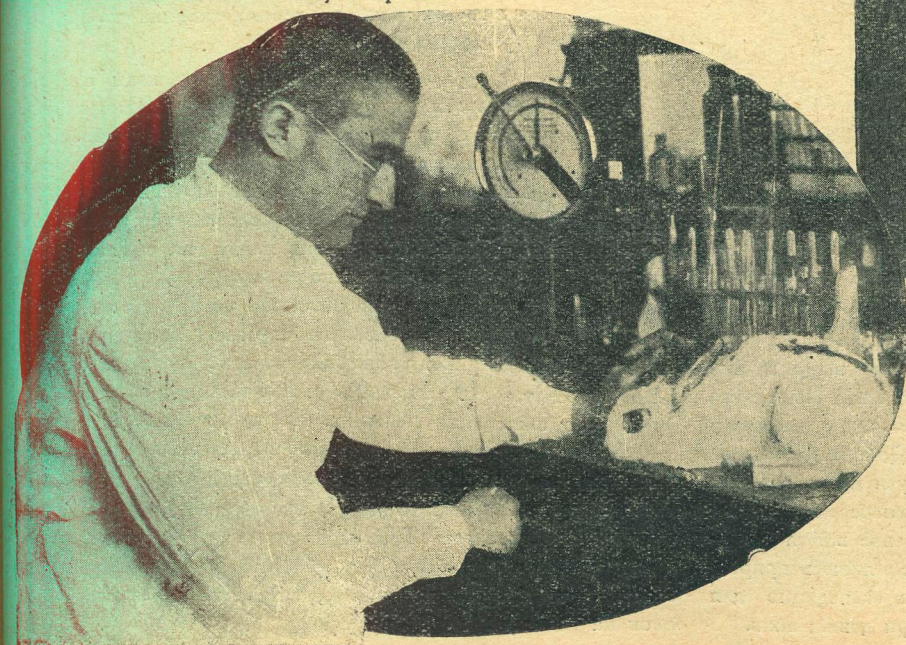
людини і тварин, їх вплив на роботу різних органів нашого тіла й на різні процеси, що відбуваються в ньому. Друге завдання Інституту це—вивчення тих хімічних процесів, що творяться в головному мозкові підчас його діяльності, інакше кажучи, вивчення хімічних процесів, що лежать в основі психічної діяльності.

Роботи над вітамінами мають дуже велике наукове й науково-практичне значіння. Ці роботи провадяться в Інституті над тваринами (кролями, моршаками і т. ін.), Роботи співробітників Інституту з галузі біохімії головного мозку також мають велике значіння. Встановлено наприклад, що окремі ділянки кори головного мозку (місце психічної діяльності), що виконують різні функції, мають і різний хімічний склад; далі було встановлено, що робота нервових центрів зв'язана з певними хімічними процесами і т. ін.

Крім науково-дослідної роботи, та підготовки нових кадрів наукових робітників і викладачів ВУЗ-ів, Біохімічний Інститут провадить велику роботу в справі навчання біохімічній мікрометодичі, що без неї зараз не може обійтися ні одна клініка. Мікрометодика

Лабораторія Інституту. Праворуч—клітка, куди містять кролів та моршаків, щоб зібрати потрібні для аналізу виділення. Внизу—виваження кроля перед початком дослідів

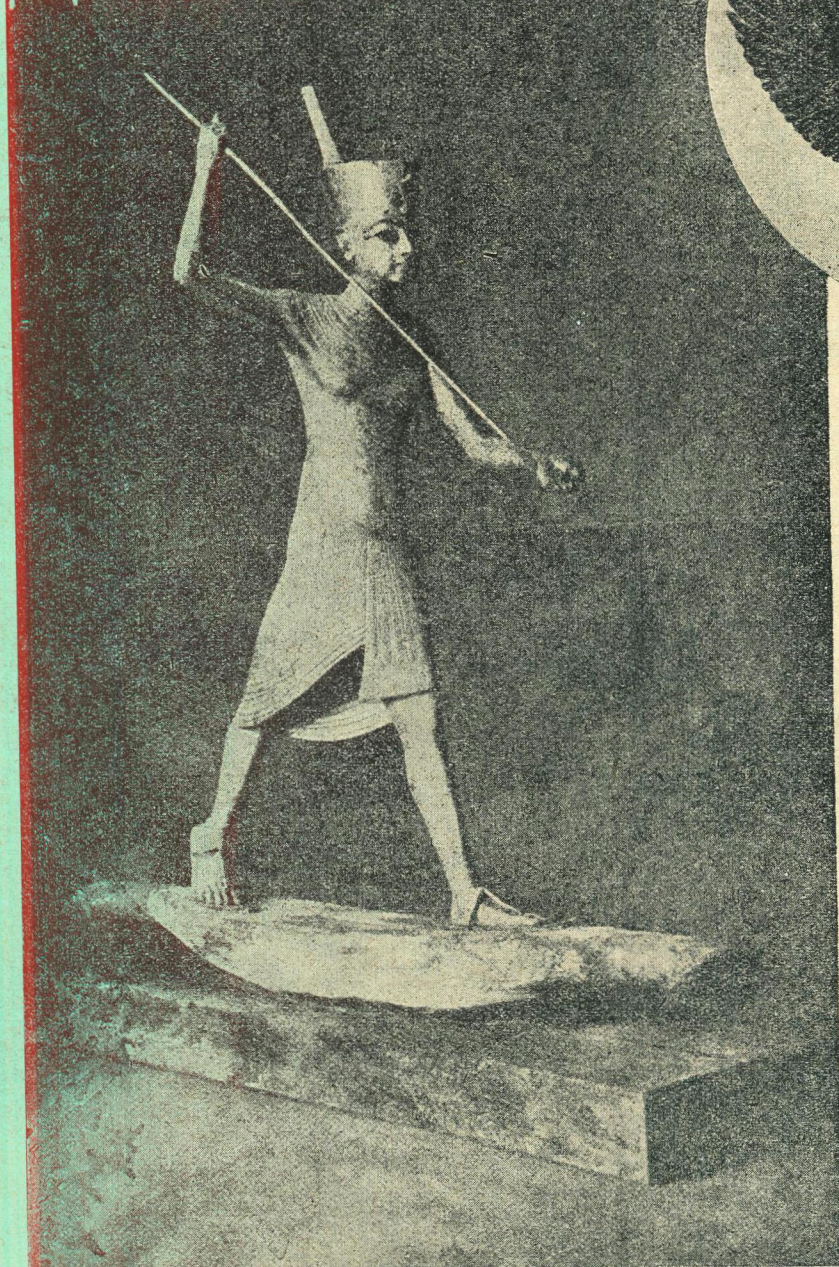

потрібна і кожній біологічній лабораторії і в лабораторіях досвідних станцій та в практиці наукових і науково-практичних робітників різних установ України.

З цією метою він організує спеціальні курси. Останній раз роботу курсів було проведено теперішньою весною. Курси притягли робітників не лише різних міст України, але й низки міст РСФРР, тому що Український Біохімічний Інститут перший у всьому Союзі пішов по шляху організації таких курсів, що їх не організовували Інституту в РСФРР.

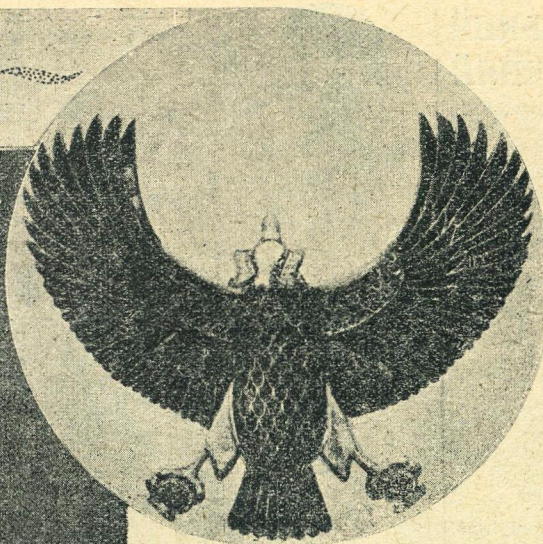
Проф. А. Палладін

КУЛЬТУРА ДАВНИХ ВІСКІВ

Молодий Тутанкамон з атрибутами „Гороса местника“. Статуя різьблена з дерева та обтягнута золотом

ВЖЕ БІЛЬШЕ року досліджується недавно відкрита могила колишнього могутнього володаря Південного Єгипту—Тутанкамона. Три тисячі двісті років лежав він разом зі своїми скарбами в неприступних скелях „Долини Фараонів“ і тільки тепер довелося йому ще раз поглянути на сонце, щоб потім ще може де-кілька тисяч років пролежати серед музейних експонатів. Зовсім випадково було відкрито вузьке вийстя до могили фараона, засипане ще за непам'ятних часів якоюсь природною катастрофою і зразу було організовано експедицію для дослідження похованих у ній пам'яток культури давніх віків.

Нагрудна оздоба з золота й коштовних камінів

ючись крок за кроком у глибину домовини, експедиція не знаходить їй кінця: що тільки дослідиться і впорядкується одна камера—відкриваються далші потайні камери, що немов лабіринт ведуть дослідників попід скелями „Долини Фараонів“.

Все нові скарби величезного культурно-історичного значіння добуваються з вузьких камер домовини фараона і без перестанку доповнюють шафи єгипетського музею в Каїрі. Безліч коштовних прикрас, перстенів, браслет, зброї, що вже кілька тисяч років не бачили сонця, вишиковуються в довгі нижки шкляних шаф та досліджуються археологами. Але головна частина роботи провадиться експедицією тут же на місці, [через що й дослідження домовини має такий, здавалось би, повільний темп.

Вже перше вражіння при відкритті могили було величезне, коли показалися на світло денне золоті воєнні вози, ліжка, зброя, міцні скрині з різними коштовностями та інші речі з побуту фараона. Всі вони незвичайно гарно збереглися і навіть такі речі, як дерево, тканина то-що, мають іще зовсім свіжий вигляд.

Ще більше здивовання було, коли експедиція дібралася до самої труни. Тут у величезній запечатаній скрині із щирого золота знайдено було кам'яний саркофаг. В ньому були ще дві дерев'яні окуті золотом труни, вложені одна в одну, а в них саркофаг з масивного золота найтоншої роботи. При величезному напруженні всіх учасників експедиції було відчинено саркофага. Обличчя молодого фараона покривала золота маска—високо-художній твір єгипетського мистецтва. Сама мумія була

вкрита безліччю різних коштовних оздоб—перстенів, нагрудників, браслет, зброї то-що. Уся ж гробниця, як і інші камери, була густо заставлена речами з побуту фараона.

Здавалося, що на ньому й кінець, але коли було очищено й досліджено всю гробницю, то відкрилося вийстя ще в дальшу камеру. Центральне місце займає тут скриня, де були поховані нутрощі мумізованого Тутанкамона.

З чотирьох боків охороняють її статуї богів. Довкола них стоять кораблі, що з них мав би користуватися померлий фараон на тім світі.

Тутанкамонові пощастило: в той час як могили інших фараонів уже давно було погромлено й пограбовано фаховими й випадковими злодіями, його могила збереглася незайманою аж до цього часу. І тільки тепер наукова експедиція заходила її ґрунтовно досліджувати. Прохоплю-

Можна думати, що ця ж камера була скарбницею, куди перенесено після смерті всі скарби Тутанкамона. В низці окутих золотом скринь із дерева та слонової кости найдено величезні скарби. Як показують сліди—частину цих скарбів було покрадено зараз же після смерті фараона. Але й те, що залишилося, має величезне історичне значіння, особливо в галузі історії культури, культів та мистецтва—зокрема різьбярства й пластики.

Найдені тут золоті вироби та вироби зі слонової кости з золотими інкрустаціями свідчать про високий рівень ювелірного мистецтва. Тут особливо вражає багатство форм та тонка робота. Але цих виробів залишилося рівняючи мало.

Визначніше місце має тут низка статуй богів та фараона, вирізьблених із дерева та обтягнутих золотом.

Серед них цікава статуя молодого фараона, оздоблена південно-єгипетською королівською короною: її якесь божество підняло собі на голову. Тут цікаве не тільки велике багатство форм, але й сам мотив та думка відобразити його в пластичі.

Не менш цікава статуя Тутанкамона, що подає його як „Гороса местника“. Тут використано старовинний міт, що Горос убиває гарпуною перетвореного в нільського бегемота вбивцю свого батька Озіріса.

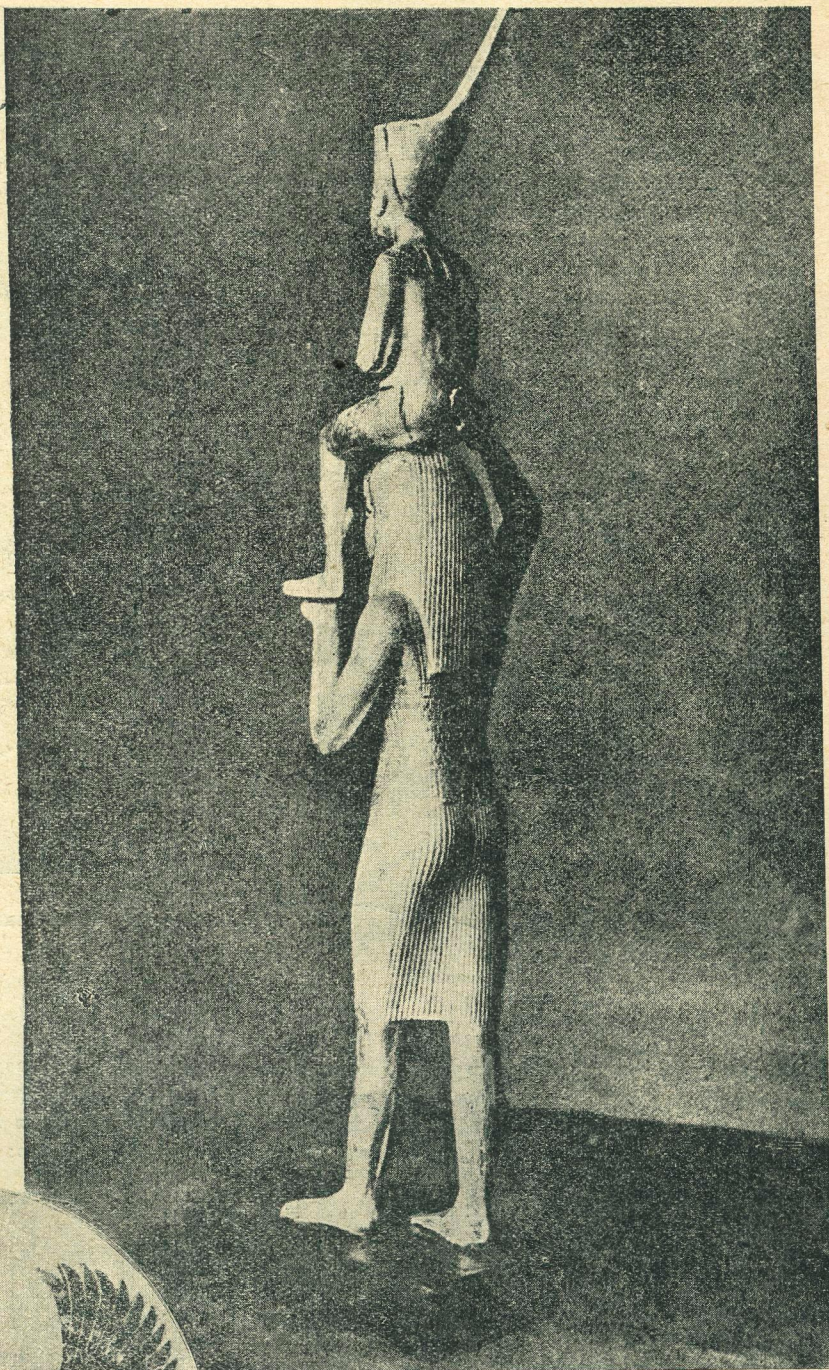
Прикмети Гороса перенесено на молодого фараона: він стоїть на легкому човні з папіруса, а в його руках піднесений на супротивника спис, що до нього прив'язано шнурок.

Таке перенесення прикмет мітологічних осіб на фараонів було в єгипетському мистецтві доволі поширене.

Вже в трунах інших фараонів, що були до щенту розграбовані, можна було зустрінути чорних пантер, у кого в хребтах були якісь незрозумілі вижолоблення, що вказували, що на них мусило ще щось стояти. Тепер загадка розв'язана.

Між статуями Тутанкамона найдено одну, де він стоїть на дуже художньо виконаній фігурі чорного леопарда. Цей мотив дуже поширений серед асиро-вавилонських знахідок і по ньому можна судити про певний зв'язок між культурами Малої Азії та старовинного Єгипту.

Можна навіть гадати, що цей мотив совсім механічно перенесено з Малої Азії до Єгипту, бо тоді, як в асиро-вавилонських пам'ятках фігура людини органічно зв'язана з фігурою леопарда чи пантери—тут такого зв'язку немає: фараон стоїть не просто на спині звіря, а на плиті, і тільки ця остання укріплена на спині леопарда. Отже два зовсім самостійні елементи

Фігура фараона, що сидить на голові якогось божества (дерево, покрите золотом)

Інший нагрудник з золота й коштовних каміннів.

сполучено без ніяких перетворень до купи, а це при оригінальній творчості було б неможливе.

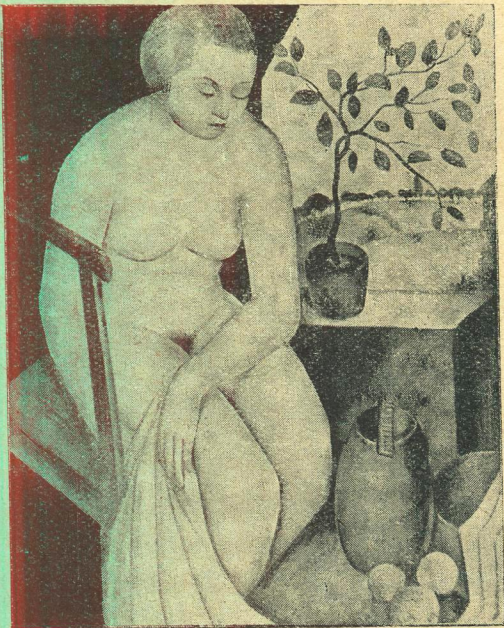
Дуже цінні знахідки—це речі з побуту фараона: зброя, одяг речі домашнього вжитку то що. Вони дають доволі яскравий відбиток матеріальної культури й стану техніки старовинного Єгипту. Нарешті, безліч статуй богів із химерними звірячими головами, а також гієрогліфи, що густо вкривають усі стіни могили Тутанкамона, дадуть невичерпний матеріал для доповнення старо-єгипетської історії та мітології. Дослідження могили ще не закінчено, і тому в найближчому часі можна сподіватись ще чимало чого нового й цікавого для історії.

Ом. Б—ий

УКРАЇНСЬКІ ХУДОЖНИКИ ЗА КОРДОНОМ

М. Глущенко та І. Бабій

ПІДЧАС закордонної подорожі довелося побачити і зустрінутися з українськими художниками. Ці художники, як і ціле українське мистецтво за кордоном, мають свій поділ: — це — мистецтво в Галичині, теперішній „Малопольській“, та інших українських землях, далі мистецтво еміграції зі своїм осередком у Празі, художня творчість митців-радянців, що звязують свою

Глущенко

„N“

ське мистецтво за кордоном потрібна буде не одна стаття, тим більше, що тут треба не стільки розказувати, скільки показувати (містити відбитки); зараз же ми зупинимось лише на двох молодих українських художниках „радянців“ т.т. Глущенкові та

діяльність в той чи інший спосіб з нашою революційною дійсністю, відбивають її якось у своїй творчості та взагалі звязують свою мистецьку роботу з черговими завданнями нашого культурного будівництва.

Є ще й певна група або вірніше поодинокі художники українці з невисоким станом.

Щоб охарактеризувати ціле україн-

Глущенко

Робітниці

Бабієві, тим більше що й фахова робота їх заслуговує як найбільшої уваги.

* * *

Товариші Глущенко та Бабій ще молоді художники, що почали свою фахову діяльність у Німеччині. Обидва одержали освіту в Берлінській Академії Мистецтв, де визначалися своїми здібностями. Їхні виступи на різних берлінських виставках найшли живий відклик художньої критики, що дуже тепло їх зустріла.

Самостійна їхня виставка в Берліні привернула особливу увагу як критики, так і поступових мистецьких кол Берліна.

Характер робіт цього періоду їхньої творчості почасти зможуть передати відбитки праць, що подаються тут, а саме: Глущенка — маніфестація, натурщиця, Бабія — портрет студента. Роботи ці пізнішого трохи часу календарно і вже роблені в Парижі (напр. Бабія — портрет студента), але вони ще заховують у собі характерні риси їх праць „берлінського“ періоду.

Як видно, обидва були під значним впливом італійських майстрів ренесансу та деяких голандців і німців того ж приблизно часу. Цей вплив вилився в певну форму „примітивізму“, може й не так глибокого по своїй формальній суті, за те безсумнівно серйозні студії над гарними зразками малярського майстерства дали обом молодим художникам ґрунтовну підготовку та певну фахову дисциплінованість і школу — властивості що забезпечили їм дальший розвиток по лінії глибокого засвоєння досягнень сучасного малярства без поверховності та верхоглядства.

Глущенко

Рівчак

Вже в Німеччині молоді майстри уважно працюють над композицією, технікою рисунку та серйозно вивчають малярську техніку, багато уваги присвячують викінченості та фактурній обробленості своїх робіт.

Вже два роки Глущенко та Бабій працюють в Парижі. Ця переміна місця не могла не відбитися на їх художній праці.

Бабій

Портрет студента

Живість відношення до гострих проблем сучасного мистецтва, властивості їхні, що були визначені раніш — все це забезпечило їм певний успіх та опанування майстерства сучасного малярського Парижу.

В цьому періоді їх праці відзначилася різноманітність вдачі кожного — т. Глущенко зразу ж відбив на своїх роботах характерні риси „паризької школи“, тоді як Бабій піддається цим впливам лише поступово.

Це добре видно і з фотографій їхніх робіт. Особлива вдача тов. Глущенко, живе реагування на всі явища художнього життя Парижу, виявилось і в тому,

Глущенко

Маніфестація

що не дивлячись на порівнюючи короткий час перебування в Парижі, він набув уже певної популярності завдяки систематичним виступам на різних виставках не лише Парижу, а й Італії, де він улаштував власну виставку.

Брав участь Глущенко зі своїми працями і на останній виставці Салону Незалежних (відбиток однієї з них тут подається — „Рівчак“).

Тов. Бабій так само демонструє часто свої роботи, на останній виставці Салону Незалежних були і його речі.

Бабій

Портрет дружини

Молодість, здібність та вірна ідеологічна установка в роботі товаришів забезпечать їм надалі набуття майстерства, накопленого малярським Парижем, та дасть нам добрих майстрів.

В. Седляр

* * *

Вітер весняний співає
Пісню свою золоту...
Вітроньку! Тихше! Благаю!
Яблуні білі в цвіту...

Не розвивай їх, не треба!
Знаєш ти казку життя?
Тут десь кінчається небо
І починаюся я

Казку громів і блакиті...
Тихо на зустріч іду...
Хочу по новому жити!
Яблуні білі в цвіту...

Птицею хочу зробитись,
Білим, німим пелюстком,
Хочу... комусь-то приснитись
Легким і радісним сном...

Вітер весняний колише
Віття проворе в саду...
Вітроньку! Любий мій! Тихше!
Яблуні білі в цвіту...

Лада Могилянська

ПРИМОРСЬКІ ЗАПОВІДНИКИ

Стаття М. Десятової—Шостенко

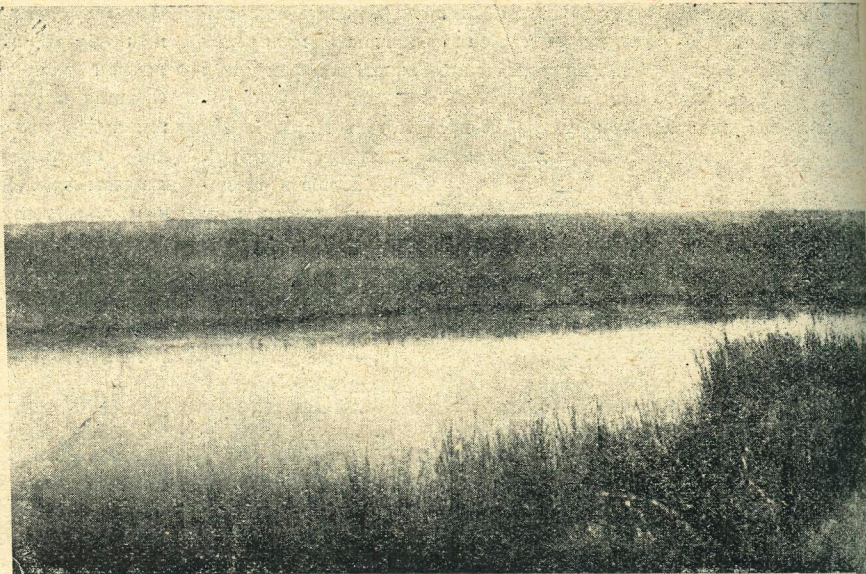
„Вважаючи на важливе значіння для народного господарства охорони природи узбережжя Чорного та Озовського морів, ... оголосити державними приморськими заповідниками такі території“ (Постанова Раднаркому УСРР 1927 року).

ВСТАНОВЛЕННЯ на Україні приморських заповідників—факт величезної ваги з наукового й громадського погляду. Це визначає хоронення в їхньому природньому, первісному вигляді пам'ятників природи, можливість всебічного вивчення живої історії розвитку природи даного району. Бо оголосити будь яку територію за заповідну, значить вилучити її з усіх форм господарського користування, що могли б порушити природний, незайманий образ її. В такому „заповідникові“, що його оберігає закон, природнім способом, врятована від впливу технічних удосконалень, розвиватиметься різна рослинність, нормально йтимуть процеси утворення ґрунту і весь тваринний світ знайде тут притулок і житиме за своїми законами, рахуючись з вимогами інстинкту серед рівних, борючись за життя і не боючись пострілу мисливця чи волока рибалки.

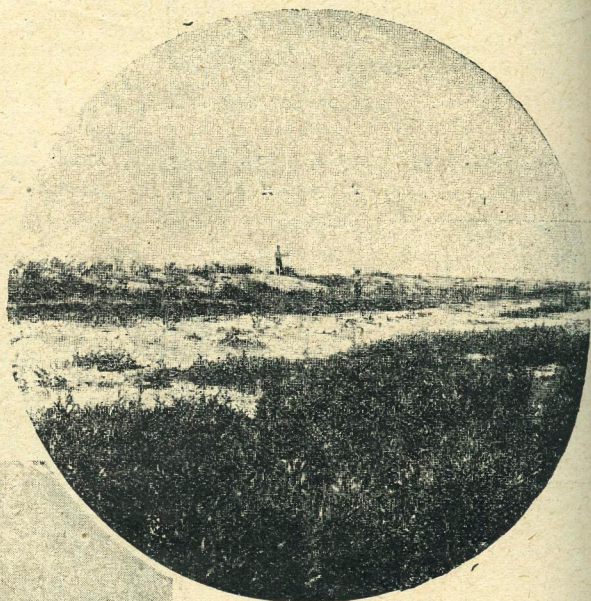
Ось чому організація приморських заповідників—цінний здобуток для науки. Вчені, а зокрема українські вчені, дістають тепер змогу вивчати флору і фауну величезного району в їхніх природніх умовах. Звичайно, виникне питання про кошти. Та оскільки уряд УСРР визнав за можливе звернутися до української науки зі своїм надзвичайно цінним даром, то він знайде кошти для дальших робіт, бо справи з заповідником не можна робити лише на половину.

Вузкою, не суцільною стрічкою тягнеться вздовж північного берега північно-західної частини Чорного моря і півн. берега Озовського моря від Очакова до Маріуполя смуга солонців, солонцюватих ґрунтів і намитних пісків. Вона ж захоплює і де-які острови та півострови цих морей.

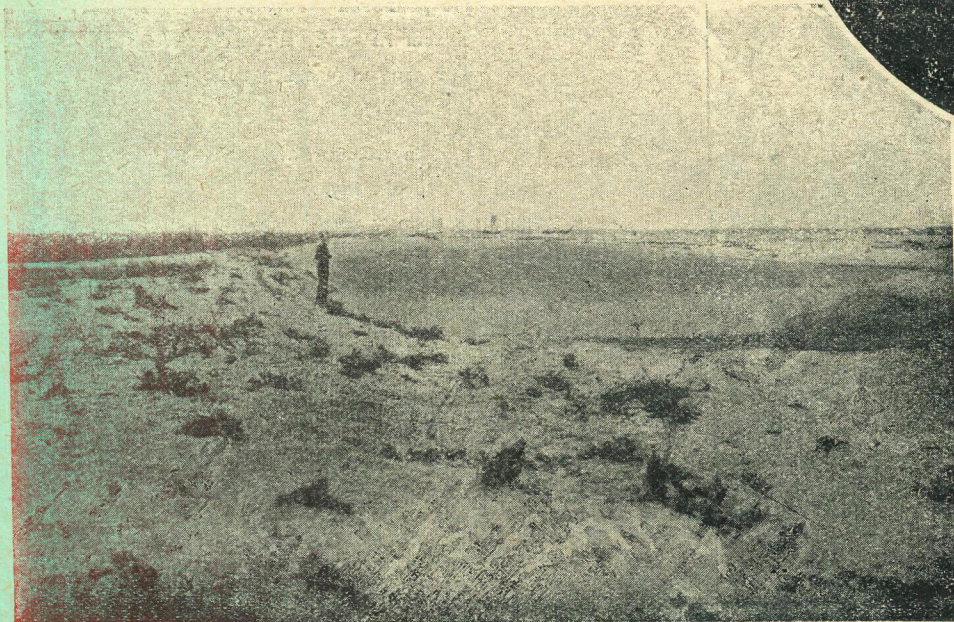
Мальовничі краєвиди стають тут перед очима. Кожна доба року має свою красу, свої фарби, свої кольори. На провесні, коли ледве прокидається степова рослинність приморських полинкових і полиннотравнистих степів, надзвичайно яскраву картину дають червоні тюльпани на о. Чурюці. Мертві в цю добу року плями солончаків, що бік

Навколо солоних озер яскраво-зелена тсіна осок і ситнягів, а між озерами широкі ділянки густих трав, де водяться птахи. Тут тяжко навіть пройти, щоб не наступити на гніздо та не роздушити яєць.

Густі трави серед пісків

Сліпуче-білі вали, складені з черепашок, чергуються з блакитними солоними озерами

у бік прилягають до степу. Вони лежать білими від вицвітів соли лисинами, їхня головна рослинність спить. Та трохи далі б'ється, кипить життя. По глинястих берегах, що сторч підіймаються над морем, мостять свої гнізда тисячі птахів.

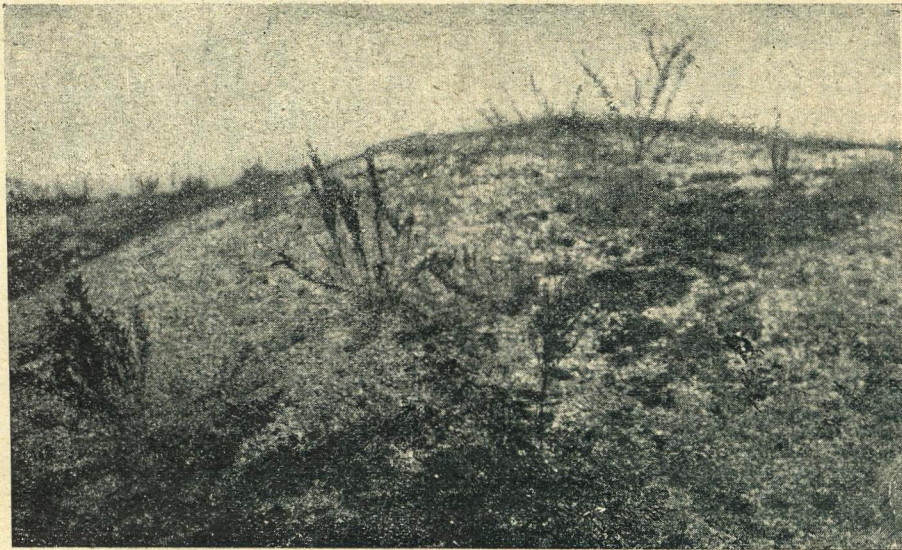
В червоній глині круч, над блискучою блакиттю моря, з безугавним гомоном ворухиться птаство. Воно робить тут собі міцне житло. Ще більше поживлення вносять тимчасові гості островів. Величезні пташині каранани з'являються в певні періоди на весні з півдня. Ця частина узбережжя—перша зупинка далеких мандрівників після тяжкого перельоту над морем. Живими трупами падають пернаті мандрівники на першу тверду землю після довгого перельоту. Безжалісні браконьєри про

руками збирають їх у торби. Лише ті, кому щастить урятуватися від рук хижака-ловця, після короткого відпочинку, знову підіймаються вгору, летять на суходіл, аж до прижитого океану, простуючи далі від Мурману до гирла Оби. Кого тільки тут не бачимо ми: вальдшнепи, перепелиці, качки, гуси і багато, багато іншого птаства.

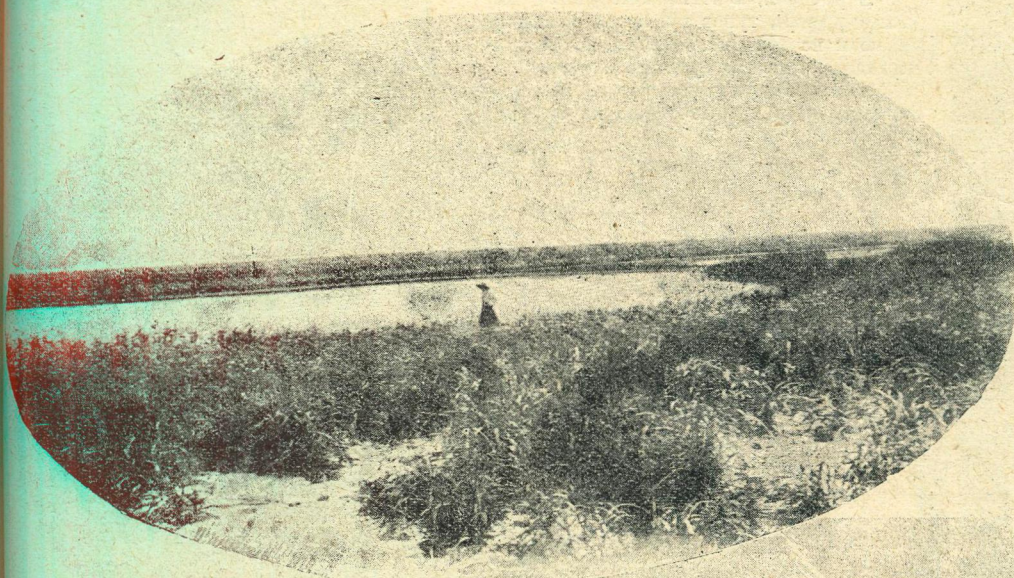
Чудові береги Сівашу зі смугою ствердлої соли. Її кришталі горять на сонці, відблискують зеленими, червоними, синіми огнями. Місцями це солоне намисто переривається блискучою зеленню солянок, що квітнуть, міцними кущиками збігає до самітних вод Сівашу, тихих і густо-солоних. Там, на горі в степу повільно ходять важкі кроки, повітря повне гіркуватого бадьорого запаху полину. Середина літа—пора найповнішого розквіту життя кіс і островів.

Чудова картина відкривається, коли в яскравий сонячний день під'їздити на вітряному човні. Сліпуче-білі вузькі вали і горбки, складені з черепашок, чергуються з блакитними солоними озерами і зовсім голими берегами. Маленькі ящурки безгучно слизько спід ніг.

Далі вглиб коси краєвид міняється. Навколо солоних озер яскраво-зелена стіна осок і ситнягів, між озерами широкі цілини гу-

Великі кущі надмореника, буркуну, дикої люцерни, льону вимальовуються на тлі білих черепашок

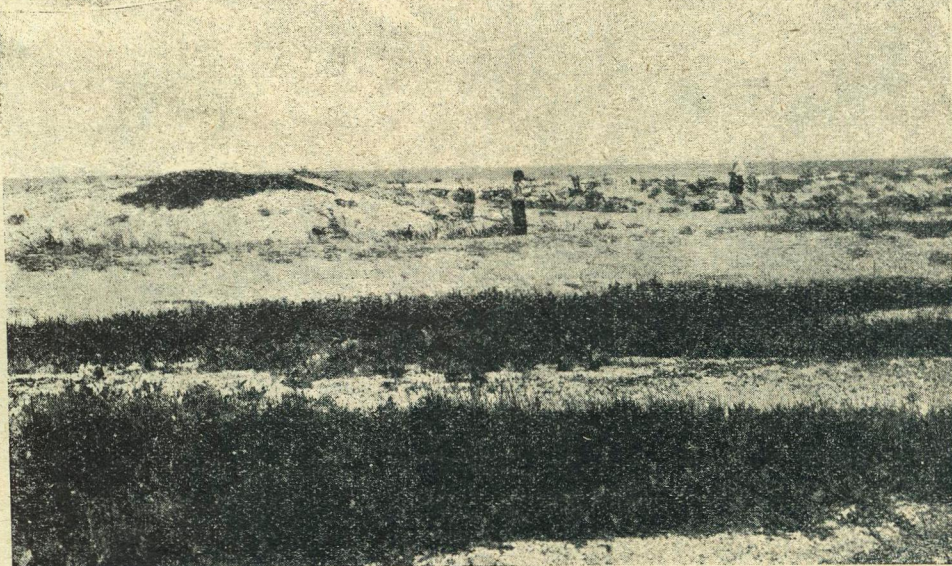

Довгими смугами тягнуться зарості скумпії; диких груш і терну

стих трав, а на кожному молі гнізда птахів, повні яєць. Моментами важко пройти, щоб ногою при всій обережності не наступити на гніздо, не роздушити яєць. Схвильовані птахи з криком кружать коло вас, густою хмарою, мало не зачіпають крильми, вони жемуть вас геть, далі від своїх гнізд.

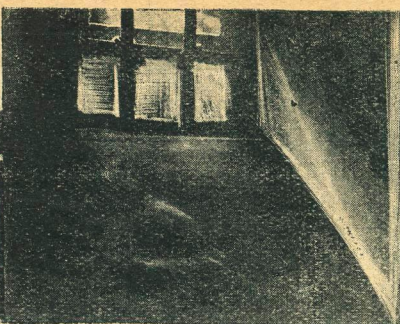
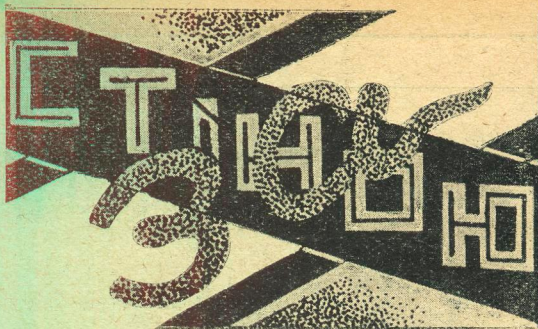
Бувають дні, коли пташиний зойк висить над островами й косами. До берегів причалюють великі човни й починається вакханалія дикого хижацького збирання яєць. Човни вщерть наповнюються яйцями, вони покриваються кров'ю майже готових зародків, золотом жовтків. Все це несуть і везуть на суходіл, на кустарні миловарні—ось з яких яєць варять яечне мило.

І все ж, не вважаючи на розор, що його чинить людина, птахи і далі держаться цієї смуги, останньої зупинки перед перельотом за море.

Деякі з горбків неначе шапкою вкриті кузьминою травою або плямами обрісників і моху

Цінність кіс і островів, що увійшли в склад заповідників, величезна й важлива. Раз зруйнованих природних пам'ятоків природи не можна вже штучно відбудувати. Тим паче не можна утворити в примусовому порядку станції для перелітних птахів, для їхнього зимовища. Через те що до Приморських Заповідників ми повинні виявити максимум уваги і дбайливості, негайно вжити заходів до належної охорони їх від хижацького полювання і ловів, всебічно використати їх для різних наукових праць. Треба твердо пам'ятати, що територія заповідника—один з небагатьох у нас куточків землі, що збереглися в їхньому первісному природньому вигляді.

Нарис Г. Р.

ПАН ТВАРДОВСЬКИЙ, господар малого Януша, мав книжок багато, та розуму мало: книжками собак дратував. А Януш малий гусей пас та з охотою читав те, що викидалося на смітник. Так і минало дитинство між гусей та свиней, по баштанах із собакою та дідом старезним, блукаючи очима по рядках сторінок собаками пошматованих коштовних книжок з бібліотеки пана Твардовського. А коли виріс, у „люди“ вибився, став сам книжки писати,—не забув за братів та сестер своїх: не тільки писаним словом змагався зі злом соціальним,—не одне серце злидарів починало битися чіткіше від горячих слів Янушевих промов; не одна пара очей прикипала до рядків прокламацій, що їх Януш із купкою товаришів складав ночами тривожними; не раз стояв і на чолі страйку.

Давно це було. Вже сімнадцять таких довгих місяців минуло з того часу, як Януш Тарчинський опинився у в'язниці: таки привабила когось кругленька нагорода,—в 100.000 оцінювали свободу Янушеву.

Давно це було. Спершу зима... Потім садки цвіли... Потім пломеніли дерева стиглими плодами... Далі жовтіло листя, килимами встеляло водою збряклу землю... І ог знову снігу біла рядовина... Зрідка викликали до слідчого й тоді щиколотки рук затерпали в кайданах. А суду все не було...

З роспачи, з нестями жбурляв стільчиком у двері, тупав кулаками по спинці гукаючи на товариша і довго потім прислухався,—мовчала сумежна камера.

Часто відчинялася брама в'язниці приймаючи у вокість свою непокірних

Клара—арт. Отава

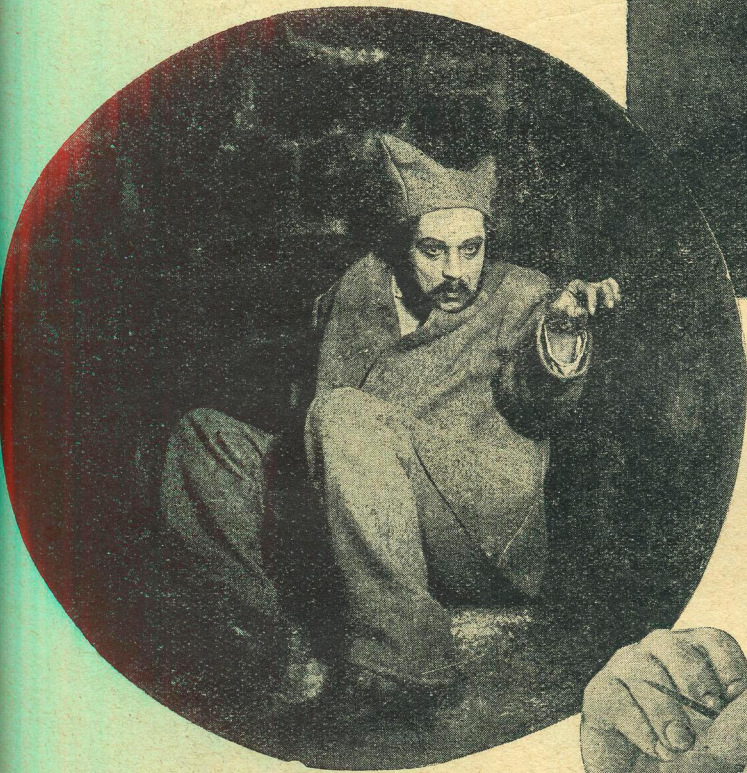
Марта—(арт. Дю-іметьєр) та Клара

бунтівників. Входили й не поверталися люди. Входили люди з найменнями й прізвищами і в сірих стінах оберталися на мертві номери.

У сьогодні прочинилася брама, а в цейхаузі поруч янушевої одіжи повісили одіж жіночу й націпили ярлика „№ 678“. Це був № сумешної з янушевою камери і тому сьогодні він почув у відповідь на свій гиклик неспівне тихе стукотіння. Швидко навчився його новий товариш, Клара Слатвинська, тюремної абетки й розповідав про себе, про своє дитинство, про свою роботу.

І Клара нераз слідувала крізь вовчок камери за Янушем, що йшов на прогулянку. Раніш вона знала його, як писменника й соціяліста. Тепер вона бачила його постать обличчя. В почуття до людини врізалось почуття жінки. Проходили дні, стінка швидко говорила, один склад не раз заміняв слово, одного слова досить було замість цілої фрази. А коли в'язниці офіційно спала, вони марили волею, минулим, марили один одним. Але незабаром Януш знову опинився сам вночі Клару кудись вивезли і тільки у вухах ще туркоділа нашвидку вистукана й недостукана, рвучка фраза: „мій... мій... рідн...“ Швидко відбувся суд.—15 років,—сказали судді і втомлюючі дні блукання по етапах та тюрмах кінчилися в одиночці.

А тим часом Януш утік з одиночки й опинився на курорті де конала Клара з сухот і любови. В готелі, куди одвіз авто, він вичитав таке рідне й дороге йому прізвище „Слатвинська“ тільки ім'я не Клара,— а Марта. Сталася помилка і так народилася любов до Марти. А Марта шукала пригод і чоловіка... Клара мовчки слідувала за їх щастям і поволі сходилася кров'ю... Лише одного разу рука потяглася до стінки і Януш знову почув:—Мій... Мій... рідн... Це було тоді, коли оддала йому пакета.

— Мій дарунок на ваше весілля... Коли буде дуже важко—зачитаєте—так сказала Клара. Клару ховали на світанку, щоб не наводити суму на курорт. Згодом Януш і Марта святкували своє весілля. Прошли перші місяці спільного життя. Сталося гак, що Марта не обідала вд ма. Вона просила надіслати їй служницею сукню і віяло. І тоді в шухляді Януш знайшов забутого пакета.

Ця картина—досить рідкий випадок у нашій кінематографії, коли режисер ставить картину за своїм власним сценарієм. А Бучма написав сценарій і він же разом з О. Перечудою ставить на Одеській кіно-фабриці цю картину, виконуючи разом з тим і головну роль в фільмі. Оператар фільму Станке. Художник-архітект Байзенгерц та Суворов.

Вгорі—Януш—арт. Бучма. Вниз у—юрист—арт. Кошевський К.

Василь КІНЬ У ПОВІТРІ Чечвянський

(Гумореска)

ОЦЕ КОЛИСЬ—у вечорі. Приймаю радіо-слухачівську позу... З цього ви робите висновок, що в мене в квартирі єсть радіо. Правильно—не помилились. Бо я така ж ненормальна людина, як і ви, як і решта.

Приймаю, значить, радіо-слухачівську позу—лягаю просто на ліжку, стискую голову залізним обручем, уші навантажую навушниками, кричу на сина, щоб замовк і слухаю.

— Алло! Алло! Говорить Харківська радіо-мовна станція Наркомосу України на хвилі в 477 метрів!

Це зрозуміло.

— Алло! Алло! Балакує Харковенціо радіо-моуєнціо штанді Наркомпросіо Україніо ін ціо—ціо—ціо метрів!

Це на есперанто. Кажуть, ніби есперантисги розуміють. Можливо.

— Зараз почнеться перший в світі шаховий матч по радіо між Харковом і Київом! За Київ грають маестри: Богатирчук, Раузер, Погребіський, Грінберг, Поляк, за Харків маестри: Альохин, Григоренко, Ойстрах, Порт і Янушпольський.

— Київ робить перший хід: d2—d4! Харків: е7—е6!! Черговий хід Києва о 6 годині 15 хвилин!!

— Алло! Алло! Київ, Київ!! Слухайте нас!! е7—е6! е7—е6!!! І пішло! І поїхало...

Ви ж розумієте, що це значить? До чого ми доскочили?

Столиця України—Харків перший у світі ініціатор шахової гри по радіо. Харків—перший у світі поліз у міжпланетні простори з кінями, слонами, ферзями і пішаками! Перший у світі

Хіба це не красиво?! Хіба це не заслуга?!

Хіба це не наштовхне тих, що влаштовують матч на всесвітнє першество між Альохиним і Капабланкою зробити так, що шахісти всього світу будуть стежити за грою найкращих шахістів і за хвилину знатимуть про кожен хід.

Пристосувати радіо до шахів, до однієї з найкультурніших розваг людства—це прекрасна ідея.

І Харкову і харківським шахістам, першим піонерам в цьому ділі—честь і слава!

Ініціатива їхня не загине—я певен у тому.

Я також певен і в тому, що пробіжить де який час, ну—місяць два, рік—не важно, надавлю я відповідну кнопку своєї домашньої радіостанції, намацую Кубу, намацую жилкоп, де мешкає Капабланка, та:

— Доброго здоров'я, Рауль Хозовичу! Живенькі, здоровенькі?! Може вшкваримо з вами дебют еспанських пішаків? Що, згода?! Прекрасно! Ваш ход? d2—d4? Гаразд! А я піду коником!.. Я, знаєте, коником! Коником воно спокійней. Я в таких випадках крию завжди коником...

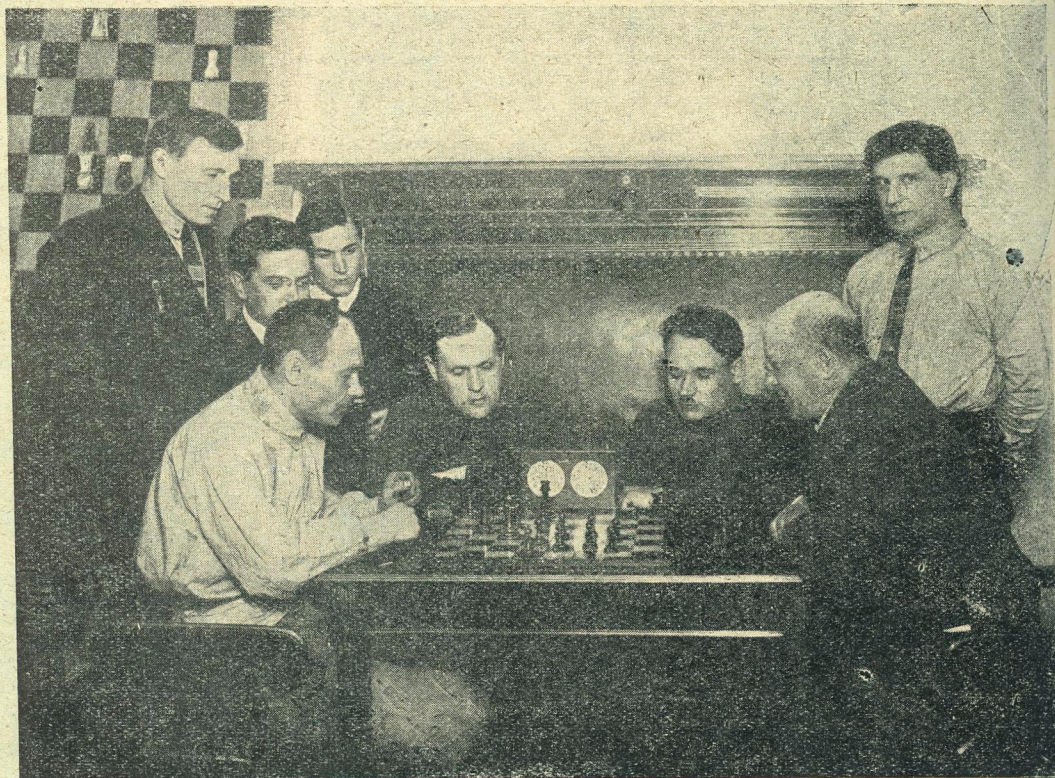
Отака може бути штука.

Хто виграє, хто програє, —цього звичайно наперед не скажеш, всяко буває, але пограти—пограємо.

ДО ПЕРШОГО ШАХОВОГО МАТЧУ ПО РАДІО

Шахова дошка на будинковій радіомовній станції Наркомосу України. Харків, 2-й Радянський пр. № 2

Харківські шахісти, що грали перший шаховий матч через радіо з Києвом. Сидять за столом (зліва): Порт, Альохин, Григоренко, Янушпольський. Стоїть (справа) Ойстрах

КОНКУРС

ЖУРНАЛА

„ВСЕСВІТ“ НА ОПОВІДАННЯ

Для зміцнення звязку з читачами і для допомоги створенню оповідань журнального типу, редакція журналу „Всесвіт“ оголошує конкурс на краще журнальне оповідання.

Умови конкурсу такі: 1) Письменники мусять надіслати свої твори не пізніше 1-го серпня 1927 р. На оповіданнях ставити напис „На конкурс“, підписувати девізом, а прізвище подавати в закритому конверті.

Розмір оповідання $1\frac{1}{3}$ — $1\frac{1}{2}$ друкованого аркуша. Оповідання повинні бути передруковані на машинці, або чисто переписані на однім боці аркуша. Темою до оповідання можна брати нашу сучасність і минувшину, а також і фантастику, аби зміст відповідав сучасним ідеологічним вимогам.

2) Приймаються оповідання тільки написані українською мовою.

3) Конкурс провадиться так: Редакція одбирає з присланих на конкурс оповідань найкращі. Друкуються вони в порядку під номером, а потім, коли перейдуть через

журнал усі, читачам розсилається листівка, щоб читач написав, яке з оповідань йому найбільше до вподоби. Премії розподіляються за числом ухвальних відгуків на оповідання.

4) За всі видруковані оповідання автори одержують по 50 крб. гонорару.

5) Премії встановлено такі: Перша—250 крб., друга—125 і третя—75 крб.

6) Прізвища всіх авторів, що брали участь у конкурсі й чий оповідання було видруковано під №№, після скінчення конкурсу буде оголошено.

7) Твори авторів, чий творів не буде ухвалено на конкурс, але їх можна видрукувати у „Всесвіті“, можуть бути видруковані на загальних умовах за згодою авторів. Оповідання, не використані в журналі, буде знищено.

8) Прислані після 1 серпня 1927 року оповідання перейдуть у портфель редакції в звичайному порядку, а в конкурс участі не братимуть.

НЕСМЫВАЕМАЯ ЖИДКАЯ КРАСКА для БРОВЕЙ, РЕСНИЦ, ::: ВОЛОС и УСОВ ::: ХНА-БАСМОЛЬ

Провизора М. ЛИПЕЦ.

Моментально окрашивает в любой цвет, ничем не отличающийся от натурального. Не пачкает лица и платья. Безвредна. Разрешена Мосздравотделом. Способ применения прост. Высылается почтой наложен. плат. При выписке нескольких флаконов за пересылку не платят. Цена кор. на год—2р. 50 к. полугод.—1р. 50 к. Краска для волос—3 р.

ВНИМАНИЕ требуйте компактную пудру всех цветов пуш-брюнет, рашель № 1 и № 2, загар № 1 № 2, натюрель розовая и белая
Цена коробки 1 руб.
Москва, 34, Гагаринский пер. д. № 29, кв. 36/11. Провизор М. ЛИПЕЦ.

ИЗБАВИТЬСЯ!!

НАВСЕГДА
ОТ МОЗОЛЕЙ, БОРОДАВОК и
ПОТА

МОМЕНТАЛЬНО
ОТ КРЫС, МЫШЕЙ, КЛОПОВ
ТАРАКАНОВ и др. ПАЗАРИТОВ

может каждый только
продуктами Л. ГЛИНА.

- № 2. „Эксель“ уничтожает мозоли и бородавки с корнем безвозвратно 2 р. — к.
- № 4. „Javo!“—радикальн. средство от пота 1 р. 90 к.
- № 1. „Клопин“ — уничтожает клопов в 15 мин. 1 р. 75 к.
- № 6. „Клопин“—тройной размер . 3 р. 50 к.
- № 6. „Тараканон“—истребляет тараканов в сутки 2 р. — к.
- № 6. „Тараканон“—двойн. размер. 3 р. — к.
- № 5. „Крысомор“—радик. истребляет крыс и мышей 2 р. 50 к.
- № 7. „Антипаразит“ — идеальное средство от вшей и блох. . 1 р. 50 к.

Цены указаны с упаковкой и пересылкой
Качество продукто гарантировано.
Заказы высылаются немедленно по получении их стоимости.

АДРЕС: Москва, Мясницкая, Кривоколенный пер., № 1. И. Е. ТОЛЬЦ.

АМЕРИКАНСКАЯ ПРОМЫШЛЕННАЯ КОНЦЕССИЯ

А. Ю. ГАММЕР

Москва

НАСТОЯЩИМ ИЗВЕЩАЕТ,

ЧТО ЕЮ ВЫПУЩЕНЫ **КАРАНДАШИ** черные, химич. и цветные

не уступающие по своему качеству лучшим заграничным карандашам

Карандаши изготовляются из загранич. сырья лучшими загр. специалистами

ОБРАТИТЕ ВНИМАНИЕ НА НАШИ МАРКИ:

- № 2255 „АТЛАС“ химическ. копировальн.
- № 1520 „ЭСПИРАНТО“ „ „
- № 1000 „СТАНДАРТ“ „ „
- № 880 „КОПНИНГ“ „ „
- № 4044 „САТУРН“ „ „
- № 600 „ДЕССИН“ черные
- № 200 „СТАНДАРТ“ „ „
- № 900 Каранд. цвет. $\frac{1}{2}$ красн. и $\frac{1}{2}$ синий
- № 751-752 „DIAMANT“ „ химическ.

**НАШИ КАРАНДАШИ
ПРОДАЮТСЯ
ВЕЗДЕ**

В
У
Ф
К
У

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ
ФОТО-КІНО-УПРАВЛІННЯ

В
У
Ф
К
У

НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК
ОДЕСЬКОЇ КІНО-ФАБРИКИ
ВЕЛИКИЙ ХУДОЖНІЙ ФІЛЬМ

ЗА СТІНОЮ

Сценарій—А. БУЧМИ
Режисери—А. БУЧМА
та О. ПЕРЕГУДА
Оператор—СТАНКЕ

В головн. ролях: арт. А. БУЧМА,
К. КОШЕВСЬКИЙ, П. ОТАВА,
ДЮСІМЕТЬЕР та інші.